

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 132/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I ČVS: ORP-938/4-VYS-B1-2018 z 30. októbra 2019 a uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 1 Pn 509/18/1101-49 z 18. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „policajt“) ČVS: ORP-938/4-VYS-B1-2018 z 30. októbra 2019 (ďalej aj „rozhodnutie policajta“) a uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej aj „prokurátor“) č. k. 1 Pn 509/18/1101-49 z 18. novembra 2019 (ďalej aj „rozhodnutie prokurátora“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného v čase skutku. Policajt svojim uznesením ČVS: ORP-938/4-VYS-B1-2018 z 30. októbra 2019 v spojení s uznesením prokurátora č. k. 1 Pn 509/18/1101-49 z 18. novembra 2019 postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol sťažovateľkou podané trestné oznámenie. Postup a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľka napadla ústavnou sťažnosťou.

3.1 Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti napadla právne závery, ku ktorým dospeli orgány činné v predsúdnom trestnom konaní, ktoré sú *„zjavne neodôvodnené a súčasne arbitrárne. OČTK zjavne nezákonným a absurdným spôsobom v rámci kvalifikácie zákonom určených podmienok trestnej zodpovednosti zamieňajú*

hmotnoprávne rozhodný pojem splatnosti náhrady mzdy za hmotnoprávne irelevantný procesný inštitút právoplatnosti súdneho rozhodnutia o priznaní náhrady mzdy. Ide o neakceptovateľnú a nevysvetliteľnú svojvôľu pri výklade a aplikácii zákonného predpisu, nakoľko sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že zásadne popreli ich účel a význam, i samotné gramatické znenie. Obe napadnuté uznesenia OČTK nie sú ústavnoprávne akceptovateľné a konformné s obsahom príslušných... článkov ústavy a dohovoru, pretože nimi prijaté právne závery sa neopierajú o aplikáciu relevantnej právnej úpravy a absolútne nekorešpondujú so skutkovým podkladom, z ktorého vychádzajú a ktorý zároveň neprezentujú jasným a náležitým odôvodnením, odhliadnuc od značnej miery arbitrárnosti a nedostatočnosti odôvodnení oboch uznesení.“.

3.2 V konkrétnostiach vytkla orgánom činným v trestnom konaní nedostatky v skutkovom a právnom posúdení svojej veci, a to „(i) *Vyšetrovateľ úplne nesprávne skutok týkajúci sa trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného viaže na čas od právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 18C 77/2009 zo dňa 30.06.2016... (ii) V danej veci išlo o pokračujúci trestný čin až do roku 2011 (každý mesiac dochádzalo k nevyplateniu náhrady mzdy a jej celkovému narastaniu). V uvedenom rozhodnom čase v rokoch 2009 až 2011 pritom môj zamestnávateľ – spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bola fungujúca prosperujúca spoločnosť a mal možnosti mi z čoho vyplácať náhradu mzdy, čo ani nik nepoprel. Konal však protiprávne a náhradu mzdy mi v danom čase nevyplatil, (iii) Od 20.03.2008 do 09.10.2013 bola vo výkone funkcie predsedu predstavenstva spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... a od 10.10.2013 p. [REDAKOVANÉ]... Splatnosť celej náhrady mzdy v sume 39.500,- EUR nastala dňa 31.05.2011, čo deklaruje aj rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 18C 77/2009 zo dňa 30.06.2016. Náhradu mzdy mala tak povinnosť vyplatiť [REDAKOVANÉ], ktorá je ako štatutár spoločnosti [REDAKOVANÉ] zodpovedná za obdobie do 09.10.2013. Podľa vyšetrovateľa by tak do času právoplatnosti rozsudku bol štatutár za svoje konanie trestne nezodpovedný a zodpovednosť by sa posudzovala až od času právoplatnosti civilného rozhodnutia, čo je absurdný právny nezmysel, (iv) Navyše podľa úvahy OČTK by sa každý zamestnávateľ vyvinil poľahky jednoducho tak, že by konal úmyselne protiprávne, so zamestnancom neplatne rozviazal pracovný pomer, nevyplatil mu náhradu mzdy... a po právoplatnom rozsudku o vyslovení neplatnosti a priznaní náhrady mzdy (za spätné*

obdobie) by už ani nemusel nič vyplácať, keďže firma by medzičasom bola už nemajetná a navyše by účelovo zmenila aj štatutárov, (v) Vyšetrovateľ... z neznámych dôvodov taktiež vôbec relevantne nepreveril podnikanie, finančné a majetkové toky (prevody) spoločnosti [REDACTED], podľa jej účtovníctva, bankových výpisov, účtovných závierok a skutočné dôvody nevyplatenia náhrady mzdy, obmedzil sa iba na zbierku listín. ... Vyšetrovateľ mal povinnosť ex offio pribrať znalca za účelom zistenia možnosti spoločnosti [REDACTED] vyplatiť mi náhradu mzdy v rozhodnom období, ako sa tak bežne a štandardne postupuje v obdobných prípadoch. Zo zadováženej zložky z obch. registra vyšetrovateľ rozhodne nemohol zistiť finančný stav spoločnosti, stavy na účtoch a v pokladni ku konkrétnemu dátumu, t.j. ku dňu splatnosti náhrady mzdy, (vi) Vyšetrovateľ nesprávne obmedzil skutok týkajúci iba na trestný čin nevyplatenia mzdy a odstupného.“.

3.3 Sťažovateľka v závere svojej argumentácie konštatuje, že je nesporné, „že v predmetnej právnej veci bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava I ČVS : ORP-938/4-VYS-B1-2018 zo dňa 30.10.2019 a uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 1Pn 509/18/1101-49 zo dňa 18.11.2019 porušené moje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V neposlednom rade bol porušený i princíp právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDACTED]... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vyplývajúce z princípu právnej istoty zaručenom podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava I ČVS : ORP-938/4-VYS-B1-2018

zo dňa 30.10.2019 a uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. IPn 509/18/1101-49 zo dňa 18.11.2019 porušené bolo.

2. Uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava I ČVS : ORP-938/4-VYS-B1-2018 zo dňa 30.10.2019 a uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. IPn 509/18/1101-49 zo dňa 18.11.2019 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému riaditeľstvu PZ Bratislava I na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresné riaditeľstvo policajného zboru Bratislava I a Okresná prokuratúra Bratislava I sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške určenej Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

III.

Referenčné právne normy

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej rozhodnutia policajta a prokurátora predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zistil, že je potrebné ju odmietnuť.

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana

ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

19. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

20. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

21. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

IV.1 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že uznesenie policajta ČVS: ORP-938/4-VYS-B1-2018 z 30. októbra 2019 bolo predmetom preskúmania v sťažnostnom konaní na podkladoch sťažovateľkou podanej sťažnosti podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol prokurátor podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku svojím uznesením č. k. 1 Pn 509/18/1101-49 z 18. novembra 2019 tak, že ju zamietol. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označeného základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta je teda podstatné, že existoval „iný orgán verejnej moci“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto jej časti odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

IV.2 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím prokurátora

23. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu prokurátora sťažovateľka nevyužila účinný prostriedok nápravy, ktorým je podanie na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní prokurátorom. Taký prieskum sa vykonáva nadriadeným prokurátorom, a to v zmysle príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020 (ďalej len „príkaz“). Podľa čl. 1 príkazu tento príkaz upravuje postup prokurátora pri vybavovaní podania, ktorým sa podávateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní alebo preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v predsúdnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku, alebo odstránenia prietahov prokurátora v predsúdnom konaní... a ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku.

24. V predmetnej veci tak sťažovateľka nevyužila účinný prostriedok nápravy, ktorým disponovala v čase pred podaním ústavnej sťažnosti a prostredníctvom ktorého sa mala/mohla domáhať preskúmania namietaného postupu prokurátora (rozumej prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I). Taký prieskum je (v súlade s čl. 8 príkazu) možný aj v prípade, ak napadnuteľné rozhodnutie prokurátora bolo vydané pred 1. januárom 2020 a nepreskúmavalo sa na základe skoršieho obdobného postupu, ktorého použitie bolo možné pred 1. májom 2019. Podstatné pre aktuálne rozhodovanie ústavného súdu je, že dotknutý právny prostriedok na ochranu základného práva (podanie podľa príkazu) bolo možné použiť po 31. decembri 2019, teda už pred podaním, resp. v čase podania ústavnej sťažnosti (20. január 2020), a to v lehote na jej podanie podľa § 124 zákona o ústavnom súde počítanej od doručenia rozhodnutia prokurátora. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti.

IV.3 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

25. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta ako zjavne neopodstatnenú (argument potreby skoršieho uplatnenia ochrany práva iným prostriedkom by však aj v prípade použiteľnosti dotknutého referenčného ustanovenia platil rovnako).

IV.4 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy

26. Vo vzťahu k sťažovateľkou označenému čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že tento článok má charakter právneho princípu a vyslovenie jeho porušenia je viazané na vyslovenie porušenia základného práva, k čomu však z dôvodu postupu ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. d) a g) zákona o ústavnom súde nedošlo. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

27. V dôsledku odmietnutia sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu